

Egypten mot Israel

"Israel är en konstgjord statsbildning som måste försvinna" (Nasser 8 maj 1954).

"Det är ingen mening att tala om fred med Israel. Det finns inte ens den minsta plats för förhandlingar mellan araberna och Israel" (Nasser 14 oktober 1955).

"Egypten kommer att glädja sig när dess armé och Syriens möts i Israel bland ruinerna efter detta falska folk" (Nasser 18 december 1955).

"Fred mellan oss och judarna är omöjlig... Det gäller liv och död, inte en toist om gränser eller intressen. Det är här inte fråga om en skillnad i åsikter som kan lösas genom medling... Mellersta Östern har inte plats för oss båda. Det är antingen vi eller de... Det finns ingen annan lösning... Stål och kulor skall förverkliga våra mål" (Kairoradion 12 januari 1956).

"Araberna är beslutna att förverkliga ett mål om det så skall ske med blodsutjutelse: Israel måste utplånas" (Kairoradion 9 april 1956).

"Israelfaran existerar inte längre. Den egyptiska armén är tillräckligt stark för att radera ut Israel från kartan" (egyptiske krigsministern och överbefälhavaren Abdul Hakim Amer 10 juni 1956).

"Vänta och se, Ben Gurion! Snart skall arabernas kraft och viljestyrka bli uppenbar för er. Egypten och arabstaterna kommer att lära er en läxa och tysta er för alltid. Egypten skall mala er till stoft" (egyptiske ministern Anwar Al-Sadat 7 april 1956).

"Det finns ingen anledning varför de trofasta Fedayéen (egyptiska mördar- och sabotagegrupper) som hatar sina fiender inte skulle tränga in i Israel och göra livet till ett helvete för dess invånare" (egyptiske ministern Hassan el-Bakouri 11 april 1956).

frist, för att säkra livet för ännu några år. Det är ett preventivkrig, inte i den bedrägliga mening som det ordet ofta begagnas, utan i egentlig mening, ett angrepp som svar på ett länge planerat, med säkerhet snart kommande angrepp.

Har Israel inte haft andra möjligheter? Förenta nationerna? Gång efter annan har Israel värdjat utan andra resultat än resolutioner, som arabstaterna kastat i papperskorgen; inte ens FN:s krav på hävandet av bojkotten mot Israels fartyg i Suezkanalen har Nasser godtagit. USA:s, Englands och Frankrikes löfte år 1950 att skydda Israels gränser mot angrepp? Detta löfte har haft till konsekvens att västmakterna ransonerat sina vapensändnin-

gar till Israel och dess motståndare i lika delar, en politik som med tanke på den ryska vapenexporten till Egypten smånågon undergräver Israels motståndskraft. Framför allt: om arabstaterna blir överlägsna, kan de på ett par dagar förinta detta land, stort som Småland. Skulle de tre västmakterna, om arabsoldaterna en gång gått över Israel, återupprätta landet, skulle det finnas något judiskt folk att bevara? Med all sannolikhet skulle Israels judar ha utplånats lika totalt som judarna i det nazistiska Tyskland.

I detta läge kan vi beklaga vad som skett, anmärka på fel och misstag i proceduren. Men våra känslor och våra förhoppningar är hos Israel.

D · N

7/11 1956

Eld upphör

Med glädje i världen mottas budskapet att striderna i Sinai och kring Suezkanalen avblästs. Måndagen den 29 oktober ryckte Israels trupper in i Sinai, följande dag framställde de engelska och franska regeringarna det ultimatum som utvidgade konflikten. Dessa regeringar begärde dels att såväl de egyptiska som de israeliska trupperna skulle dra sig tillbaka eller i sin framryckning stanna 16 kilometer från Suezkanalen, dels att vissa punkter som behärskade kanalen skulle överlämnas åt engelska och franska förband. Israel sade ja, Egypten nej; på Egyptens nej svarade de europeiska västmakterna med bombanfall och sedermera med landsättningar av trupper vid Suezkanalen.

Den kritik som riktats mot Frankrike och England har främst och med stort fog betonat att dessa länder i form av en fredsaktion i själva verket understödde Israel och — än mer — att de i samband med Israels angrepp sökte nå den kontroll över Suezkanalen som de tidigare eftersträvat med andra medel. Här förelåg ett klart brott både mot Förenta nationernas stadgar och mot förut avgivna deklARATIONER. Det var därför väl förståeligt att kritik framträdde inom större delen av den demokratiska världen, att flertalet stater i FN brännmärkte det engelsk-franska angreppet och att även inom England en sällsynt stark och hetsig opposition framträdde.

Kritiken har i mycket varit självfallet berättigad, men dess proportioner har överdrivits till vettlöshet då man på skilda håll jämställt den engelsk-franska aktionen med den ryska under-

tryckningspolitiken i Ungern. Delvis beror kritikens skärpa säkerligen på olusten över att två stora demokratiska stater genom sitt handlande försvaga de eller avledde hela den demokratiska världens förbittring över det ohyggliga ryska övergreppet. Delvis berodde den på att man vant sig vid ryska rättskränkningar och gemenheter, medan England under tiden efter det andra världskrigets slut varit den kanske främsta och mest konsekventa förespråkaren för fredlig lösning av konflikter och avveckling av det koloniala systemet. Ryssland har med sedvanlig hänsynslöshet och energi sökt utnyttja motsättningarna inom den fria världen för att mildra intrycket av de egna brotten; den ryska statsledningen har rent av, samtidigt som likvidationen av Ungerns frihet sker i blod och skräck, med ett storlaget hyckleri föreslagit en gemensam aktion för att "genom våld krossa aggressionen och göra slut på striderna i Egypten". Självfallet är att detta förslag med förakt avvisats av USA; den engelske labourledaren Gaitskell, som med frenesi bekämpat Edens politik, förklarar i parlamentet att "vi kan inte för ett ögonblick godta de hycklande, ja, rent av vidriga anspråken på att Sovjetunionen, som har invaderat och undertryckt Ungern, har någon som helst moralisk rätt att tala om att den motsätter sig aggression i Mellersta Östern".

Gaitskell uttalade, och han har här representerat en mycket generell kritik av den engelska regeringens politik, i sitt radiotal häromdagen att man skulle lita till FN och att den engelsk-franska aktionen var